

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/41/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121200468
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121200468.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpená Advokátskou kanceláriou: FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, IČO: 47 241 543, proti žalovanému: E. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpený advokátkou: Mgr. Viera Lacová, so sídlom Paulínska 17, Trnava, o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľností, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11C/5/2021-198 zo dňa 13. januára 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil citáciou § 123, § 124, § 144, § 146 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), čl. 20 ods. 1 a 5 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ÚSR“), § 153 ods. 1 až 3, § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Žalobkyňa a žalovaný sú manželmi, ktorí sú v súčasnosti v rozvodovom konaní a ktorí majú v bezpodielovom spoluvlastníctve (ktoré doposiaľ nezaniklo a nebolo vyporiadané) predmetnú nehnuteľnosť, t.j. rodinný dom súpisné č. XXX F. D.. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vylúčenia žalovaného z užívania predmetného rodinného domu, a to s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 OZ. Hoci žalovaný v súčasnosti v spoločnom rodinnom dome nebýva, súd považoval podmienku spolužitia v spoločnom rodinnom dome za zachovanú, keďže odsťahovanie sa žalovaného bolo vyvolané nariadeným neodkladným opatrením, ktorého účinky trvajú, a preto neužívanie domu žalovaným v súčasnosti nie je samo o sebe dôkazom osvedčujúcim, že žalovaný rodinný dom opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Podmienky uvedené v tomto odseku, vyžadované ustanovením § 146 ods. 2 OZ, teda bolo možné považovať za splnené. Žalobkyňi, ktorá niesla dôkazné bremeno, sa však v

konaní nepodarilo preukázať, že dochádzalo k násilnému správaniu žalovaného, ktoré by bolo konaním sústavným alebo závažnej intenzity alebo že by takéto správanie žalovaného hrozilo v prípade ich spolužitia, a nepodarilo sa jej preukázať ani neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia.

Predovšetkým prvoinštančný súd uvádza, že žalobkyňa ako násilné správanie žalovaného preukázala iba jeden priestupok, a to zo dňa 28.12.2020. Hoci z dôvodu uvedeného priestupku bolo nariadené neodkladné opatrenie v zmysle ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e) CSP (dočasný zákaz vstupu do rodinného domu), súd poukazuje na skutočnosť, že neodkladné opatrenie sa vydáva len na základe osvedčených skutočností, bez vyjadrenia protistrany, pričom postačuje dôvodné podozrenie z násilia voči druhému manželovi. Súd v tejto súvislosti odkazuje aj na uznesenie o neodkladnom opatrení, kde výslovne uviedol, že za osvedčené mal len spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu žalovaným, pričom ostatné tvrdenia žalobkyne v návrhu ostali len v rovine jej subjektívnych tvrdení, keďže neboli ničím osvedčené. Súd v danom štádiu zhodnotil situáciu ako dôvod na dočasné obmedzenie žalovaného vo vstupe do spoločného rodinného domu, avšak zároveň dodal, že neodkladným opatrením súd žiadnym spôsobom neprejudikuje úspešnosť alebo neúspešnosť podanej žaloby. Bolo potom na žalobkyni, aby v konaní o vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu preukázala, že nebol daný len dôvod na dočasné vylúčenie žalovaného z užívania domu, ale že je daný dôvod na vylúčenie trvalejšie v zmysle § 146 ods. 2 OZ. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na vykonané dokazovanie, konanie žalovaného dňa 28.12.2020, ktoré „postačovalo“ na nariadenie neodkladného opatrenia, súd posúdil ako ojedinelý násilný akt žalovaného, ktorý sám o sebe neumožňuje súdu urobiť záver o sústavnom násilnom správani žalovaného alebo násilnom správani žalovaného závažnej intenzity, ani o hrozbe takéhoto správania, a teda ani o neznesiteľnosti ďalšieho spolužitia strán sporu a ich detí. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa okrem vyššie uvedeného priestupku nepreukázala žiadne iné násilné konanie žalovaného, napr. predložením lekárskeho potvrdenia, ktoré by preukazovalo, že by bola na lekárskom ošetrovaní v dôsledku fyzického ublíženia jej žalovaným, alebo predložením rozhodnutia o trestnom čine alebo o priestupku (iného ako zo dňa 28.12.2020). Fyzické násilie žalovaného nebolo preukázané ani svedeckými výpoveďami svedkov, keď z výpovede G. H. vyplýva, že nebol svedkom ani fyzického ani verbálneho násilia žalovaného voči žalobkyni, ani o tom nevedeli. O inom násilnom konaní žalovaného nevyvovedali ani ostatní svedkovia.

Žalobkyňa ako o fyzickom násilí zo strany žalovaného vypovedala o tom, že žalovaný jej kvôli fajčeniu vykrútil ruky, hodil po nej nabíjačku a vyhodil ju z auta. Žalovaný v rámci výpovede uznal, že mu fajčenie žalobkyne vadilo, že ju žiadal, aby skončila, pretože na to nie sú peniaze, že sa kvôli tomu často pohádali a tiež že jej polámal cigarety, ale fyzický útok voči žalobkyni kvôli cigaretám poprel, pričom svedeckými výpoveďami takýto útok preukázaný nebol. Takisto žalovaný vypovedal, že nabíjačku hodil, ale poprel, že by ju hodil po žalobkyni. Hoci žalobkyňa uviedla, že pri tom bol aj otec žalovaného, čo žalovaný potvrdil, žalobkyňa výsluch otca žalovaného ako svedka nenavrhol. Pokiaľ ide o vyhodenie z auta, z výpovede žalobkyne a žalovaného vyplýva, že nešlo o vyhodenie z auta v pravom slova zmysle, teda o násilné konanie, ale žalovaný po vystúpení žalobkyne z auta odišiel aj s deťmi. Ako ďalšie útoky žalobkyňa uviedla, že ju žalovaný v spálni udieral s paplónom, ďalej že udräl päšťou vedľa jej hlavy a tiež že ju chytil pod krk v technickej miestnosti a buchol ju o police. Hoci žalobkyňa na pojednávaní dňa 18.05.2021 (rub č.l. 66) tvrdila, že navrhnutých svedkov chce vypočuť k tomu, že medzi manželmi prebiehali neustále hádky a fyzické násilie, vypočutí svedkovia okrem útoku zo dňa 28.12.2020 žiadne iné fyzické násilie svojimi výpoveďami nepotvrdili. Rovnako nebolo preukázané ani psychické násilie zo strany žalovaného. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že jej žalovaný bránil v starostlivosti o novonarodenú dcéru, keď ju nepustil ku kúpaniu dcéry a nenechal ju dcéru prebaliť, čím bránil, aby sa medzi nimi vyvinul prirodzený materinský vzťah. Fotografiami predloženými žalovaným (č.l. 80-83) však bolo tvrdenie o nemožnosti kúpania dcéry žalobkyňou vyvrátené. Zároveň súd poukazuje na výpoveď žalobkyne na pojednávaní (rub č.l. 67), kedy uviedla, že žalovaný prebaľoval dcéru, lebo žalobkyňa toho nebola v tom momente schopná. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobkyni v starostlivosti o deti nebránil. Bolo pritom tiež preukázané, že medzi matkou a deťmi sa materinský vzťah vyvinul, keď je to práve žalobkyňa, ktorá podľa jej výpovede (č.l. 68) deti uspáva. Za dôkaz o fyzickom a psychickom násilí zo strany žalovaného nemožno považovať lekársku správu zo dňa 23.11.2021 (č.l. 182), podľa ktorej bola žalobkyni psychiatrickou diagnostikovaná reakcia na závažný stres (F 43.0) a syndróm týranej ženy. Predovšetkým súd poukazuje na skutočnosť, že žalobkyňa o týraní nevyvovedala v rámci svojho výsluchu, ani nepodala trestné oznámenie v tomto smere na žalovaného. Zároveň,

k vyšetreniu žalobkyne u psychiatra došlo takmer rok po tom, čo z dôvodu neodkladného opatrenia žalobkyňa a žalovaný nežijú v spoločnej domácnosti, a preto psychický stav žalobkyne v súčasnosti (reakcia na závažný stres) nie je dôkazom o jej prežívaní spolužitia so žalovaným pred rokom. Uvedený dôkaz považuje súd za účelový aj z dôvodu, že psychiatrická nebola oprávnená v rámci diagnóz uvádzať syndróm týranej ženy, pretože syndróm týranej ženy resp. osoby nie je diagnóza, a preto v medicínskej terminológii tento pojem a ani diagnostická kategória neexistuje. Syndróm týranej osoby teda nie je psychickou poruchou ani diagnostickou kategóriou s definovanými diagnostickými kritériami v Medzinárodnej klasifikácii chorôb - MKCH-10, a nie je preto možné ho medicínsky diagnostikovať, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že psychiatrická v lekárskej správe neuviedla kód diagnózy. Súd dodáva, že syndróm týranej ženy by mohol byť výsledkom znaleckého dokazovania znalcom z odboru psychológia v trestnom konaní v prípade stíhania žalovaného pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, za ktorým účelom sa využívajú viaceré psychodiagnostické metódy. Z predloženej lekárskej správy však vyplýva, že psychiatrická vychádzala iba z rozhovoru so žalovanou, čo je nepostačujúce. Vzhľadom na všetko uvedené súd predmetnú lekársku správu za relevantný dôkaz o násilí žalovaného nepovažoval. Pokiaľ ide o sexualizované násilie, žalobkyňa vo vzťahu k sebe sexualizované násilie zo strany žalovaného netvrdila ani nepreukazovala. V konaní nebolo preukázané ani sociálne násilie, kedy by žalovaný žalobkyňu izoloval od okolia, keď naopak výpoveďami strán a svedkov bolo preukázané, že žalobkyňa sa so svojou rodinou často stretávala a hoci žalovanému vadilo, že jej rodičia, najmä matka žalobkyne, zasahuje do ich rodinného života, v stretávaní žalobkyne s rodinou jej nebránil. Aj podľa vyjadrenia žalobkyne na pojednávaní dňa 18.05.2021 (zápisnica na rube č.l. 66) sa s rodičmi žalobkyne a jej bratom bývajúcimi v susedstve neustále navštevovali. Rovnako nebolo preukázané ani ekonomické násilie, kedy by žalobkyňa nemala rovnaký prístup k finančným zdrojom, keď naopak podľa výpovede žalobkyne mala ona vlastný účet, ku ktorému žalovaný nemal dispozičné právo, pričom žalobkyňa k účtu žalovaného dispozičné právo mala. Trestné stíhanie pre zločin sexuálneho zneužívania maloletých detí, ktoré bolo začaté dňa 30.04.2021 (upovedomenie na č.l. 59), bolo zastavené uznesením zo dňa 22.11.2021 z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci (sťažnosť na č.l. 170). Hoci uznesenie o zastavení trestného stíhania nie je zatiaľ právoplatné, pretože voči nemu žalobkyňa podala sťažnosť, ani v tomto konaní o vylúčenie z užívania nehnuteľnosti nebolo sexuálne zneužívanie detí žalovaným ničím preukázané. Z výpovede žalobkyne a svedkov v tomto konaní nemal súd za preukázané také správanie žalovaného, z ktorého by bolo možné urobiť záver, že by sa jeho správanie k deťom vymykalo z obvyklej rodičovskej starostlivosti a že by maloletým deťom hrozilo od žalovaného akékoľvek nebezpečenstvo. Z výpovede žalobkyne na pojednávaní mal súd za to, že zodpovednosť za podané trestné oznámenie prenáša žalobkyňa na vyšetrovateľov, keď ona spomenula iba pár vecí a vyšetrovatelia to poňali ako sexuálne zneužívanie a chcú sa na to pozrieť (zápisnica na rube č.l. 67). Rovnako súd poukazuje na skutočnosť, že hoci žalobkyňa podala návrh na rozvod manželstva, nežiada obmedziť alebo zakázať styk žalovaného s maloletými deťmi, a teda ich stretávanie nepovažuje za ohrozenie maloletých detí, čo nakoniec vyplýva aj z elektronickej komunikácie medzi žalobkyňou a žalovaným po vydaní neodkladného opatrenia (č.l. 32). Ak by mala žalobkyňa skutočnú obavu o bezpečnosť detí pri žalovanom, nenechala by žalovaného napr. pri maloletej dcére počas jej hospitalizácie v nemocnici, kedy sa podľa jej výpovede pri hospitalizácii striedali. Hoci žalovaný nemal upravený styk s maloletými deťmi, žalovaný vypovedal, že do konca februára 2021 sa stretával s deťmi vždy v jeden deň cez víkend a jeden deň cez pracovný týždeň, pričom chodili na výlety. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nemala obavu nechať maloleté deti v starostlivosti žalovaného. Svedkyňa I. H. na otázku, prečo si myslí, že musia chrániť deti, uviedla, že preto, lebo žalovaný využíval deti a huckal ich, a teda nie z dôvodu obavy pred násilím alebo ich sexuálnym zneužívaním zo strany žalovaného. Zároveň súd poukazuje na to, že ak by tu bolo skutočné podozrenie zo sexuálneho zneužívania maloletých detí žalovaným, je nepochopiteľné, prečo sa uvedené až do podania žaloby neriešilo, keď vysvetlenie svedkyne I. H. (že to neriešila, lebo žalovaný bol člen ich rodiny) neobstojí. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedka J. H., ktorý pri výsluchu uviedol, že nemal pocit, že musí svoju maloletú dcéru chrániť pred žalovaným. Súd tiež poukázal na to, že v trestnom konaní bolo vykonané dokazovanie výpoveďami viacerých osôb, ako aj znaleckým posudkom č. 73/2021 vyhotoveným znalkyňou z odboru psychológia G. K. A., z ktorého má vyplývať, že zo správania a kresebných prejavov všetkých maloletých detí nebolo zistené, že by boli v minulosti vystavené nepatričným sexuálnym kontaktom, správaniu, nie sú u nich prítomné znaky sexuálneho zneužívania dieťaťa, a tiež že na psychike maloletých detí neboli zistené negatívne stopy, ktoré by súviseli s vyšetrovanou vecou, preto nie je predpoklad ich výskytu ani do budúcnosti. Podľa vyjadrenia žalovaného na poslednom pojednávaní, znalecký posudok na žalovaného v trestnom konaní nebol vypracovaný z dôvodu, že viac nebol potrebný. V konaní nebolo preukázané ani násilné konanie žalovaného voči deťom, keď podľa výpovedí svedka G. H. a svedkyne I. H. žalovaný

kričal na deti a dostali od neho sem tam po zadku, uvedené konanie (hoci nejde o správne výchovné metódy) nedosahuje takú intenzitu, aby bolo možné hovoriť o násilí žalovaného voči deťom. Súd tiež poukazuje na výpoveď žalobkyne na pojednávaní (zápisnica na č.l. 68), kedy uviedla, že netvrdí, že bol žalovaný maloletým deťom zlým otcom. Ak žalobkyňa ako dôvod pre vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu uvádzala aj zdravotné problémy maloletých detí, predovšetkým súd poukázal na to, že predložené lekárske správy nie sú dôkazom o násilí žalovaného voči žalobkyni alebo maloletým deťom. Podľa výpovede svedkyne I. H., maloletej vnučke vybavila psychologičku už dávnejšie, pretože už dávnejšie si mysleli, že tam je autizmus, a teda jej správanie nepripisovali správaniu žalovaného. Zo žalobkyňou predložených lekárske správ nie je možné urobiť ani ten záver, že by sa správanie maloletých detí zhoršilo po stretnutiach so žalovaným. Uvedené správy totiž nemožno považovať za objektívne dôkazy, keďže žalovaný sa vyšetrení nezúčastnil a psychiatrická vychádzala výlučne z údajov od žalobkyne. Okrem toho, psychiatrická v správach v závere ako dôvod problémov udáva rozvod rodičov a až v lekárske správach maloletých detí zo dňa 14.10.2021 uvádza pri maloletej dcére strach z otca a po stretnutiach výrazné zhoršenie správania a pri maloletom synovi na základe referencií neodporúča kontakt otca s deťmi resp. odporúča konzultáciu na KDP. Súd však poukazuje na to, že v konaní nebolo popreté (a preto je nesporné) to skutkové tvrdenie žalovaného, že deti v tom čase netrúfali so žalovaným žiaden čas a posledné stretnutie so žalovaným bolo 06.07.2021, čo potom spochybňuje záver psychiatricky. Hoci žalobkyňa na pojednávaní dňa 13.01.2022 tvrdila, že žalovaný porušoval neodkladné opatrenie, s tým, že toto bolo vydané dňa 12.01.2021 a žalovaný bol v dome dňa 13.01.2021, žalovaný uvedené vysvetlil tým, že dňa 13.01.2021 sa žalovaný od žalobkyne dozvedel, že bolo vydané neodkladné opatrenie, po čom išiel spať k sestre a dňa 14.01. sa sťahoval. Z úradnej činnosti je súdu pritom známe, že žalovanému bolo neodkladné opatrenie doručené až dňa 14.01.2021. Zároveň súd poukazuje na výpoveď svedkyne I. H., ktorá vypovedala, že žalovaný po zákaze vstupu do domu nevstúpil. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný povinnosť uloženú mu neodkladným opatrením neporušil.

V závere súd prvej inštancie zhrnul, že manželstvo strán sporu bolo konfliktné, čo viedlo aj k podaniu návrhu na rozvod manželstva, ale nebolo potvrdené tvrdenie žalobkyne o násilnom a agresívnom správaní sa žalovaného v takej intenzite, aby súd mohol konštatovať, že spolužitie strán sporu a maloletých detí v rodinnom dome sa stalo neznesiteľným. Súd mal za to, že neodkladné opatrenie splnilo svoj účel, žalovaný svoje konanie zo dňa 28.12.2020 oľužoval v rámci svojho výsluchu na pojednávaní, pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalobkyni alebo maloletým deťom zo strany žalovaného hrozilo také správanie, pre ktoré by ich ďalšie spolužitie bolo neznesiteľným. Súd tiež poukazuje na to, že nezhody medzi žalobkyňou a žalovaným boli spôsobené odlišnými predstavami o ich partnerskom a rodinnom živote. Ich partnerský vzťah sa však už skončil, obe strany sú uzročené s rozvodom, čím sa zmenil súčasný stav oproti stavu zo dňa 28.12.2020. Hoci bol daný dôvod pre nariadenie neodkladného opatrenia, nebol daný dôvod pre vyhovieť žalobe.

Súd neodročil pojednávanie za účelom vykonania dokazovania výsluchom svedkov D. G. a H. L., z dôvodu, že výsluch uvedených svedkov mal byť uskutočnený ešte na pojednávaní dňa 07.09.2021, avšak žalobkyni sa nepodarilo ich prítomnosť zabezpečiť z rodinných dôvodov (zápisnica na č.l. 87). Žalobkyňa sa zaviazala ich prítomnosť zabezpečiť na ďalšom pojednávaní s tým, že ak by sa nemohli zúčastniť ani na ďalšom pojednávaní, zaviazala sa do spisu doručiť ich čestné vyhlásenia v lehote 20 dní (zápisnica č.l. 87 a rub č.l. 89). Ďalšie pojednávanie sa konalo dňa 13.01.2022, avšak žalobkyňa účasť svedkov na pojednávaní nezabezpečila s novým odôvodnením, že svedkovia odmietli účasť a je potrebné zabezpečiť ich prítomnosť cestou súdu (zápisnica na č.l. 196). Súd však poukazuje na skutočnosť, že v prípade uvedených svedkov bola žalobkyňa skoncentrovaná súdom, keď bola v predvolaní na pojednávanie pôvodne vytýčené na 14.12.2021 (č.l. 131) vyzvaná zabezpečiť prítomnosť svedkov na pojednávaní alebo v lehote 20 dní predložiť ich čestné vyhlásenia s upozornením, že pojednávanie v prípade nemožnosti účasti svedkov odročené nebude. Žalobkyňa účasť svedkov na pojednávaní napriek tomu nezabezpečila, ani do spisu nedoručila čestné vyhlásenia svedkov, ani súdu neoznámila, že žiada svedkov predvolať cestou súdu. Ak potom žalobkyňa navrhla zabezpečiť účasť svedkov cestou súdu až na pojednávaní dňa 13.01.2022, súd to považoval za neskoro uplatnený prostriedok procesného útoku, keďže to mohla navrhnuť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP), keď zároveň výsluch týchto svedkov by si vyžadoval nariadenie ďalšieho pojednávania, a preto na tento návrh súd neprihliadol (§ 153 ods. 2 CSP).

Zároveň súd dodáva, že uvedení svedkovia sa mali vyjadrovať iba k incidentu zo dňa 28.12.2020, ktorý v konaní ani nebol sporným, a preto by ďalšie dokazovanie ohľadom priestupku z uvedeného dňa bolo nadbytočné. Súd nevykonal dokazovanie pribratím do konania znalca za účelom vyšetrovania žalobkyne a žalovaného, ktorým by bolo podľa žalobkyne preukázané, či fabuluje žalobkyňa alebo žalovaný. Predovšetkým súd poukazuje na sudcovskú koncentráciu konania na pojednávaní dňa 18.05.2021 (rub č.l. 71), kedy bola daná stranám možnosť označiť ďalšie dôkazy v lehote 15 dní, kedy žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila. Žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila ani v podaní zo dňa 17.12.2021, hoci jej už bol známy výsledok trestného stíhania, ale najmä znaleckého posudku na maloleté deti. Ak potom žalobkyňa takýto dôkaz navrhla až na pojednávaní dňa 13.01.2022, nemožno ho považovať za prostriedok procesného útoku uplatnený včas, keďže ho bolo možné navrhnúť už skôr so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a preto na neho súd neprihliadal. Súd dodáva, že takýto dôkaz by ani nebol účelným a spôsobilým dôkazom na preukázanie správania sa žalovaného spôsobom, akým tvrdila žalobkyňa, keďže znalec by i tak nemohol zodpovedať otázku, či sa žalovaný voči žalobkyni alebo deťom dopúšťal fyzického alebo psychického násillia.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalovaný, ktorý mal plný úspech v konaní priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a e) CSP. S napadnutým rozsudkom žalobkyňa nesúhlasí, nakoľko súd prvej inštancie nevykonal žalobkyňou navrhnutý mimoriadne dôležitý dôkaz, potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom takýto nesprávnym procesným postupom žalobkyni zároveň znemožnil uskutočniť jej procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok považuje žalobkyňa za nesprávny a nezákonný. Zdôraznila, že počas celého konania svojimi procesnými úkonmi robila všetko preto, aby ako žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu zákonných predpokladov pre aplikáciu § 146 ods. 2 OZ. Jedným z týchto úkonov žalobkyne bol aj prostriedok procesného útoku - návrh na vykonanie dokazovania pribratím znalca do konania za účelom vyšetrovania žalobkyne a žalovaného, ktorý žalobkyňa učinila na pojednávaní dňa 13.01.2022, pretože vzhľadom na dovtedy vykonané dokazovanie len takýto dôkazný prostriedok bol spôsobilý preukázať (resp. vyvrátiť), či ohľadom protichodných tvrdení strán sporu (dlhodobé psychické ale aj fyzické násillie žalovaného voči žalobkyni) fabuluje žalovaný alebo žalobkyňa, a teda by žalobkyňa v konečnom dôsledku preukázala aj samotné tvrdené dlhodobé psychické a fyzické týranie zo strany žalovaného, ktoré žalovaný sponchybuje. Navrhnuté znalecké dokazovanie však súd prvej inštancie nevykonal. So zdôvodnením nevykonania navrhnutého dôkazu sa nestotožnila, pretože dôležitosť a potreba takéhoto dôkazu vyplynul až z následného priebehu celého konania a vykonaného dokazovania, vývoj ktorého žalobkyňa pochopiteľne nemohla s určitosťou predpokladať v deň pojednávania 18.05.2021. Po tomto pojednávaní sa totiž realizovali ďalšie 3 pojednávania 24.06.2021, 07.09.2021 a 13.01.2022 (počas ktorých súd prvej inštancie už neuplatnil ďalšiu sudcovskú koncentráciu), a až následne po týchto pojednávaniach vyplynula potreba vykonania predmetného dôkazu v podobe znaleckého dokazovania, okrem iného aj z dôvodu, že svedkovia označení žalobkyňou (D. G. a H. L., ktorí by vedeli potvrdiť násillné správanie žalovaného voči žalobkyni), ktorých prítomnosť na pojednávaní sa žalobkyňa snažila zabezpečiť doslova do poslednej chvíle ešte aj v januári 2022, vehementne odmietli prísť vypovedať na súd za účelom preukázania tvrdení žalobkyne, a taktiež jej odmietli poskytnúť aj svoje čestné vyhlásenia. V tejto súvislosti neobstojí ani argumentácia súdu prvej inštancie, že takýto dôkaz žalobkyňa neuplatnila ani v podaní zo dňa 17.12.2021, keďže sa do poslednej chvíle snažila zabezpečiť vyššie uvedených svedkov na nadchádzajúce pojednávanie (alebo ich presvedčiť aspoň na poskytnutie písomného čestného vyhlásenia), a až následne ak by na predmetné pojednávanie títo svedkovia neprišli a ani neposkytli svoje čestné vyhlásenia, žalobkyňa mala v úmysle navrhnúť predmetné dokazovanie až na predmetnom pojednávaní dňa 13.01.2022 (čo aj spravila), nakoľko pri absencii svedeckých výpovedí bolo predmetné znalecké dokazovanie jediným možným dôkazným prostriedkom spôsobilým preukázať násillie žalovaného páchané na žalobkyni. Predmetný návrh na vykonanie znaleckého dokazovania učinil žalobkyňou na pojednávaní dňa 13.01.2022 možno jednoznačne považovať za prostriedok procesného útoku uplatnený včas (keďže ho nebolo možné navrhnúť už skôr), a preto súd prvej inštancie nezákonným spôsobom pochybil, keď na predmetný návrh žalobkyne neprihliadal a navrhnutý dôkaz nevykonal. Nevykonaním navrhnutého dôkazu súd prvej inštancie jednoznačne pochybil, pričom uvedené zakladá až takú intenzitu, ktorá podľa odvolateľky odôvodňuje záver o nespravodlivom výsledku

celého konania. Odvolateľka navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

K odvolaniu žalobkyni sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval po vykonanom dokazovaní, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by sa žalovaný voči žalobkyni alebo deťom dopúšťal fyzického psychického alebo iného násillia alebo takej hrozby násillím, keď násillné správanie mal preukázať jediný priestupok, ktorého sa žalovaný dopustil dňa 28. 12. 2020, a preto nie je možné konštatovať sústavné násillné správanie sa žalovaného a už vôbec nie so stupňujúcou sa intenzitou. V tomto konaní sa preukázalo, že všetky tvrdenia žalobkyne sú nepravdivé. Od počiatku žalovaný rezolútne odmieta, že jeho správanie ohrozovalo žalobkyňu a deti na zdraví či živote. Svedčí o tom i skutočnosť, že súd vyhovel návrhu otca podaného dňa 11. 11. 2021 a uznesením Okresný súd Trnava zo dňa 10. 12. 2021 sp. zn. 31P/66/2021 nariadil neodkladné opatrenie na základe ktorého určil styk otca, teda žalovaného, s maloletými deťmi. Žalovaný zdôraznil, že toto rozhodnutie vydal súd skôr ako rozhodol súd prvej inštancie v predmetnom konaní vo veci vylúčenia žalovaného z užívania nehnuteľností a rozhodol tak na základe podrobného dokazovania napriek skutočnosti, že pri vydaní neodkladného opatrenia súdy podrobné dokazovanie nevykonávajú. Žaloba o vylúčenie bola účelová, nedôvodná, tvrdenia v nej uvedené boli nepravdivé, ničím nepodložené. Žalobkyňa sama priznáva svoje zlyhanie pri dokazovaní, nakoľko navrhnutí svedkovia zo strany žaloby odmietli vypovedať, čo však nemôže byť dôvod na to, aby už skôr žalobkyňa nepredložila ako návrh dokazovania pribratie znalca za účelom vyšetrenia žalobkyne a žalovaného. Žalovaný vo vyjadrení poukázal tiež na jeho obvinenie zo spáchania sexuálneho násillia na deťoch, pričom toto trestné stíhanie bolo zastavené rozhodnutím Okresného riaditeľstva policajného zboru v Trnave číslo ČVS: PRP-491/1-VYS-TT-2021 zo dňa 22.11.2021. Taktiež bolo zastavené konanie vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť tým, že mal obťažovať matku maloletých, o čom svedčí rozhodnutie Okresného úradu v Trnave zo dňa 03. 09 2021, č.sp. OU-TT-OVVS2-2021. Zo žiadneho dovtedy vykonaného dokazovania nevyplývalo násillné správanie žalovaného. V kontexte tohto celého sa potom jednoznačne javí ďalšie znalecké dokazovanie na preukázanie násillného správanie sa zo strany žalovaného ako nadbytočné a neúčelné. Žalobkyňa nemôže tvrdiť, že boli porušené jej práva na spravodlivý proces len z dôvodu, že súd nevykonal nadbytočný dôkaz. V celom konaní bolo preukázané jediné zlyhanie žalovaného zo dňa 28. 12. 2020, a toto žiadnym spôsobom nepreukazuje dlhodobé fyzické psychické či iné násillie páchané na deťoch a na osobe žalobkyne zo strany žalovaného a už vôbec nie je možné preukázať násillné správanie sa zo stupňujúcou intenzitou a s ohrozením na zdraví či živote, keď zo samotnej výpovede žalobkyne v tomto konaní vyplývalo, že žalovaný žiadnym spôsobom neobmedzoval žalobkyne práva, navštevovala príbuzných, susedov, disponovala finančnými prostriedkami na svojom účte a aj na účte žalovaného. Nepotvrdila sa žiadna ekonomická ani spoločenská izolácia, ani žiadne násillie na deťoch, ktoré aj po takýchto tvrdeniach žalobkyne radi trávajú čas so svojím otcom. Žalovaný žiada napadnutý rozsudok potvrdiť a zároveň žiada, aby súd zaviazal žalobkyňu k náhrade trov odvolacieho konania aj trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%.

Žalobkyňa v replike v podstate len poukázala na skutočnosti už uvedené v odvolaní. Zdôraznila, že rozhodne „nezlyhala v dokazovaní“ (ako to naznačuje žalovaný), naopak, žalobkyňa sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania snažila zabezpečiť najprv menej nákladné dôkazné prostriedky (svedecké výpovede), až keď tieto nebolo možné v konaní z objektívnych príčin vykonať (žalobkyňa nemohla donútiť označených svedkov prísť vypovedať na súd, pokiaľ toto odmietli), pristúpila žalobkyňa k návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, ktoré však súd prvej inštancie nezákonne odmietol vykonať (k nezákonnosti a nesprávne postupu súdu žalobkyňa uviedla podrobnú argumentáciu už v jej odvolaní).

Žalovaný v duplike uviedol, že sa naďalej pridrižiava všetkých svojich ústnych a písomných vyjadrení v tomto konaní žalobu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Jedinou novou skutočnosťou je fakt, že odvolací Krajský súd v Trnave vo veci neodkladného opatrenia, ktoré vydal súd prvej inštancie na úpravu rodičovských práv a povinností na návrh otca, tento potvrdil uznesením zo dňa 29.03.2022 sp. zn. 23CoP/25/2022, ktoré k dnešnému dňu nadobudlo právoplatnosť, čo len potvrdzuje nedôvodnosť tvrdení žalobkyne.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie i v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Predmetom konania je rozhodovanie o požiadavke žalobkyne na vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie D., a to rodinný dom súp. č. XXX postavený na parcele č. 2165/517, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie vo výmere 143 m². Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Rozhodujúcou odvolacou námietkou žalobkyne bola nezákonnosť spôsobu, ktorým súd nevykonal návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania pribratím znalca za účelom znaleckého dokazovania prednesený na pojednávaní dňa 13.01.2022, nakoľko súd prvej inštancie na predmetný návrh neprihliadal, pretože prostriedok procesného útoku nebol urobený včas.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu navrhla vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktoré treba odstrániť.

Podľa Článku 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpísať svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia uviedol, že nevykonával dokazovanie pribratím do konania znalca za účelom vyšetrovania žalobkyne a žalovaného, ktorým by bolo podľa žalobkyne preukázané, či fabuluje žalobkyňa alebo žalovaný. Predovšetkým súd poukazuje na sudcovskú koncentráciu konania na pojednávaní dňa 18.05.2021 (rub č.l. 71), kedy bola daná stranám možnosť označiť ďalšie dôkazy v lehote 15 dní, kedy žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila. Žalobkyňa takýto dôkaz neoznačila ani v podaní zo dňa 17.12.2021, hoci jej už bol známy výsledok trestného stíhania, ale najmä znaleckého posudku na maloleté deti. Ak potom žalobkyňa takýto dôkaz navrhla až na pojednávaní dňa 13.01.2022, nemožno ho považovať za prostriedok procesného útoku uplatnený včas, keďže ho bolo možné navrhnúť už skôr so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a preto na neho súd neprihliadal. Súd dodáva, že takýto dôkaz by ani nebol účelným a spôsobilým dôkazom na preukázanie správania sa žalovaného spôsobom, akým tvrdila žalobkyňa, keďže znalec by i tak nemohol zodpovedať otázku, či sa žalovaný voči žalobkyňi alebo deťom dopúšťal fyzického alebo psychického násillia.

Odvolateľka argumentuje v odvolaní, že návrh na vykonanie znaleckého dokazovania učený žalobkyňou na pojednávaní dňa 13.01.2022 možno jednoznačne považovať za prostriedok procesného útoku uplatnený včas (keďže ho nebolo možné navrhnúť už skôr). Podľa odvolateľky dôležitosť a potreba takéhoto dôkazu vyplynula až z následného priebehu celého konania a vykonaného dokazovania, vývoj ktorého žalobkyňa pochopiteľne nemohla s určitosťou predpokladať v deň pojednávania 18.05.2021. Po tomto pojednávaní sa totiž realizovali ďalšie 3 pojednávania 24.06.2021, 07.09.2021 a 13.01.2022 (počas ktorých súd prvej inštancie už neuplatnil ďalšiu sudcovskú koncentráciu), a až následne po týchto pojednávaniach vyplynula potreba vykonania predmetného dôkazu v podobe znaleckého dokazovania, okrem iného aj z dôvodu, že svedkovia označení žalobkyňou (D. G. a H. L., ktorí by vedeli potvrdiť násilné správanie žalovaného voči žalobkyňi), ktorých prítomnosť na pojednávaní sa žalobkyňa snažila zabezpečiť doslova do poslednej chvíle ešte aj v januári 2022, vehementne odmietli prísť vypovedať na súd za účelom preukázania tvrdení žalobkyne, a taktiež jej odmietli poskytnúť aj svoje čestné vyhlásenia. V tejto súvislosti neobstojí ani argumentácia súdu prvej inštancie, že takýto dôkaz žalobkyňa neuplatnila ani v podaní zo dňa 17.12.2021, keďže sa do poslednej chvíle snažila zabezpečiť vyššie uvedených svedkov na nadchádzajúce pojednávanie (alebo ich presvedčiť aspoň na poskytnutie písomného čestného vyhlásenia), a až následne ak by na predmetné pojednávanie títo svedkovia neprišli a ani neposkytli svoje čestné vyhlásenia, žalobkyňa mala v úmysle navrhnúť predmetné dokazovanie až na predmetnom pojednávaní dňa 13.01.2022 (čo aj spravila), nakoľko pri absencii svedeckých výpovedí bolo predmetné znalecké dokazovanie jediným možným dôkazným prostriedkom spôsobilým preukázať násillie žalovaného páchané na žalobkyňi.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné v prvom rade zaujať stanovisko k otázke, či žalobkyňa označila návrh na vykonanie dôkazu znaleckým dokazovaním včas a či následne súd prvej inštancie správne zohľadnil, že pokiaľ žalobkyňa takýto návrh uplatnila na pojednávaní 13.1.2022, mohla tak urobiť skôr, a preto súd na takýto uplatnený prostriedok procesného útoku neprihliadal.

Podľa § 149 Civilného sporového poriadku, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

24. Podľa § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

Podľa § 153 Civilného sporového poriadku strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (ods. 1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (ods. 3).

Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Znamená to, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje (za zákonom ustanovených podmienok) procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas.

Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného útoku ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky.

Predloženie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré nie je včasné je definované v § 153 ods. 1, druhá veta. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je lex generalis.

Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť (nepriznať mu procesnoprávne účinky).

O tom, či súd omeškaný procesný úkon ospravedlní, alebo nie, nevydá procesné uznesenie. V odôvodnení rozsudku vo veci samej však vysvetlí, že na procesný úkon strany neprihliadol a z akých dôvodov.

Oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť účastníka rozpoznať potrebu tvrdiť určité okolnosti).

Z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní 18.5.2021 súd prvej inštancie prítomné strany sporu a ich splnomocnených zástupcov oboznámil, že v prípade, ak to strany budú považovať za potrebné majú možnosť doručiť súdu v lehote 15 dní skutkové tvrdenia a označiť a predložiť dôkazy na ich preukázanie, s tým, že na neskôr uvedené skutkové tvrdenia a označené a predložené dôkazy súd nemusí prihliadať. V uvedenej lehote 15 dní žalobkyňa (ani protistrana) nedoručili súdu žiadne skutkové tvrdenia ani neoznačili a nepredložili dôkazy na ich preukázanie. Následne sa vec prejednávala na pojednávaní 24.6.2021, 7.9.2021. Pojednávanie určené na 26.10.2021 bolo odročené na 14.12.2021, pričom strana žalobkyne bola vyzvaná, aby zabezpečila na pojednávaní prítomnosť svedkov D. G. a H. L. a v prípade, že ich účasť na pojednávaní nebude možná, aby v lehote 20 dní predložili čestné vyhlásenia uvedených svedkov s tým, že pojednávanie v prípade nemožnosti účasti svedkov odročené nebude. Zároveň právny zástupca žalobkyne bol vyzvaný, aby v lehote 20 dní predložil listinné dôkazy, ktoré navrhuje v konaní vykonať, s tým, že na neskôr predložené listinné dôkazy súd nemusí prihliadať. Predvolanie s upozornením a výzvou bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne 28.10.2021. Pojednávanie určené na 14.12.2021 bolo odročené na 30.12.2021, ktoré bolo zrušené a určený nový termín na 13.1.2022. Na pojednávaní 13.1.2022 právna zástupkyňa žalobkyne navrhla vykonať dokazovanie znalcom za účelom vyšetrovania žalobkyne a žalovaného s odôvodením, že iba takýmto dokazovaním sa dá dokázať to, či fabuluje jeden alebo druhý, žalobkyňa to nevie zabezpečiť bez účasti žalovaného. Následne strany sporu po poučení podľa § 154 Civilného sporového poriadku predniesli záverečné reči, súd vyhlásil dokazovanie za skončené a následne vyhlásil vo veci rozsudok.

Z popísaného vyplýva, že žalobkyňa navrhla vykonať znalecké dokazovanie na pojednávaní 13.1.2022, išlo o prostriedok procesného útoku, ktorý strana mohla uplatniť skôr, ak by konala starostlivo. Na pojednávaní 13.1.2022 právny zástupca žalobkyne neuviedol žiadne dôvody pre ktoré strana nemohla navrhnúť vykonanie tohto dôkazu skôr. Zároveň právny zástupca žalobkyne neuviedol dôvody pre ospravedlnenie oneskoreného uplatnenia, ktorý bol návrh na vykonanie dokazovania uplatnený až po poučení zo dňa 18.5.2021 a 26.10.2021. Za tohto stavu súd prvej inštancie postupoval správne, ak zohľadnil, že žalobkyňa neuplatnila návrh na vykonanie znaleckého dokazovania včas a vyvodil správny procesnoprávny následok, keď naň neprihliadal. Súdu prvej inštancie totiž žalobkyňa neuviedla žiadne objektívne či subjektívne kritéria pre ospravedlnenie oneskoreného uplatnenia prostriedku procesného

útoke. Vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolací súd nezistil pochybenie v postupe súdu prvej inštancie a nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nezistil opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) a e) Civilného sporového poriadku a dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane rovnako správneho rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania výrokom II., ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti) potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).